

ԴՈՒ ՄԻ՝ ՎՐԴՈՎՈՒԻՐ...

Երբ կ'իջնի քողը մոայլ գիշերուան,
Ես կուգամ քեզ մօտ, քո խուցը անլաց.
Երգելու քեզի երգը խեղճութեան,
Տանջանքը անհուն կեանքի թառամած...
Դու մի՛ վրդովուի՛ր, հոգեակ աննման...

Քեզ չեմ բերելու տաղեր սիրավառ,
Նուշ ու անուշիկ գարնան ծաղիկներ.
Քեզ չեմ բերելու վարդեր ու դալար,
Կարօտած սրտի չքնաղ ցնորքներ...
Դու մի՛ վրդովուի՛ր, իմ անգին ընկեր...

Էլ երգեր չըկան անմիտ ցնորքի.
Տես՝ թառամել են վարդերը գարնան.
Մենակ լսում է լացը խղճուկի,
Մենակ հնչում են երգերը արեան...

Հայկունի